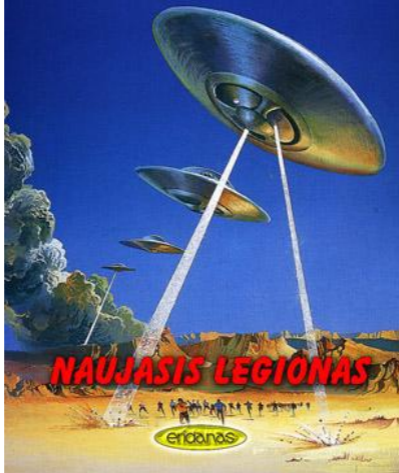

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

William Dietz

William Dietz

NAUJASIS LEGIONAS

Mokslinis fantastinis romanas

Nuo karo su kovinga hadatiečių rase prabėgo per pusšimtį metų. Protingos Galaktikos būtybės susibūrė į Konfederaciją. Tačiau Žemėje vėl bręsta perversmas, kuriam pritaria ne viena svetima rasė, siekianti savų tikslų. Kas padės įgyvendinti maištininkų siekius, nešvarius jų planus ir savanaudiškus sumanymus? Ir kas užkirs jiems kelią? Legionas. Suskaidytas, pažemintas, suklaidintas, bet garbę vertinantis labiau už gyvybę. Ir už savąją garbę, ir už klaidas legionieriai visuomet moka krauju...

WILLIAM DIETZ

neprilygstamas "Prakeiktųjų legiono" bei
"Imperijos premijos" autorius

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

266 tomas. Serija įkurta 1990 m.

William Dietz - BY BLOOD ALONE

London, Pan Books, 1999

Copyright © by William Dietz, 1999

Cover art copyright © by Bruce Pennington, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą ©, leidykla "Eridanas", 2003

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1.

Kareiviai privalo paklusti arba žūti. Kitokio pasirinkimo nėra.

Mailas Narlon-Da. "Kario gyvenimas"

Standartiniai 1703 metai

Žemės planeta, protingų būtybių Konfederacija

Kruvinai purpurinis saulėtekis nutvieskė stovyklą švelnia rožine šviesa. Išėjęs iš bendrabučio, pulkininkas Viljamas Bulis III, arba tiesiog Bilas, godžiai įkvėpė gaivaus ryto oro ir nužvelgė apmokymų aikštę. Iš motinos pulkininkas paveldėjo tvirtą pilkų akių žvilgsnį, iš tėvo - liesą raumeningą kūną. Saulė nusvilino tik veidą, įdegis baigėsi ties apykakle.

Bulis linktelėjo civiliui ir žengė ant išpuoselėto tako. Jo pločio vos pakako bėgti viena kolona po keturis ar dviem po du - judėti kitaip kadetams čia draudžiama. Taip jie pratinosi prie disciplinos, prie komandinių veiksmų, prie to, jog galvoti visų

pirma reikia apie grupės, o ne asmenybės interesus.

Priešaky stūksojo administracinis pastatas. Bulio tėvas pagarsėjo tuo, jog pirmasis iš naa buvo priimtas į akademiją, iškėlė virš pastato stogo klasišką vėliavą, o traukdamasis kaktomuša susidūrė su generolu. Kas gi negirdėjo šios istorijos mažiausiai šimtą kartų?

Takų sankirtoje pro karininką pražygiavo kadetų grupė. Jų vadas, liesas žemaūgis sutvėrimas, vargu bau dažnai regintis kapitoną, jau nekalbant apie pulkininką, atidavė pagarbą, grįžtelėjo galvą į rikiuotę ir sukomandavo: “Kairę, kairę, kairę, dešinę, kairę...”

Bulis nusišypsojo, kilstelėjo ranką prie kepurės snapelio ir nužingsniavo į koją su kadetais. Prieš kiek gi metų jis marširavo drauge su savo kursu? Berods, prieš penkiolika... O atminty viskas taip gyva, tarsi būtų nutikę tik vakar.

Jis prisiminė, kaip griausmingai atsilapodavo durys, kaip vyresnysis kadetas klykdavo: “Kelt!” - ir dejuodavo kambario kaimynai. O paskui šaltos grindys, karštas dušas ir iki gyvo kaulo savo mo-

notoniškumu įkyrėję pusryčiai - bei visa kita, kad Bulis taptų karininku ir įsiliėtų į karinę organizaciją, sugebėjusią išsilaikyti nei daug, nei mažai - septynis šimtus metų - ir tarnaujančią ne kokiai nors šaliai ar didžiam tikslui, o tiktai sau pačiai.

“Legio patria nostra” - “Legionas - mūsų tėvynė”. Toks legiono devizas; šiuose žodžiuose skamba jo galia ir, jei būt atviram iki galo, pagrindinė silpnybė.

Budintysis prie administracinio pastato sumušė kulnais ir saljutavo karininkui šautuvu. Pulkininkas atsakė į pasveikinimą ir priėjo prie durų. Jas reikėjo pastumti - rankenų nebuvo. “Įdomu, - pagalvojo Bulis, - ar čia tos pačios durys, kurias kadaise šveičiau iki tviskesio, ar tvirtą metalą naujokai galiausiai pratrynė iki skylių?”

Vieną milžiniško vestibulio sieną užėmė Prancūzijos karaliaus Liudviko Filipo portretas. Po paveikslu kabėjo lentelė, jos tekstą Bulis, kaip ir kiekvienas akademijos absolventas, žinojo mintinai: “Paragrafas 1. Suformuoti užsieniečių legioną. Šis legionas vadinsis “Svetimšalių legionu”.

Gretimas sienas puošė kovų vėliavos, vienos -

skylėtos ir dėmėtos (veikiausiai kraujas, kas gi daugiau?), kitos neišpasakytai švarios, tarsi tik ką pasiūtos. Nieko nuostabaus, šiuolaikinėse kautynėse vėliavai ne vieta, ją akimirksniu supleškintų drauge su vėliavnešiu.

Dvelkė grindų valikliu ir kažkuo dar - lyg pažįstamu, lyg ne. Pelėsis? Puvėsis? Ne, plytos nepūva, ypač Legiono plytos.

Už masyvaus ažuolinio stalo sėdėjo budintis kapralas su Trečiojo bataliono emblema, dviem ševronais (kiekvienas už penketą tarnybos metų) ir dviem koviniais ordiniais. Šis kapralas savo gyvenime pulkininkų regėjo į valias, ir Bulis jam įspūdžio nepadarė.

- Labas rytas, sere. Kuo galėčiau būti naudingas?

Nelaukdamas prašymo, Bulis žvilgtelėjo į akies tinklainės skenerį.

- Aš - pulkininkas Viljamas Bulis, atvykau dėl kapitono Pardo karo lauko teismo. Kur man eiti?

Kapralas kompiuteriu nustatė, jog lankytojas - tasai, kuriuo dedasi, ir, žvelgdamas į ekrane be-

sisukiojantį paveikslėlį, spustelėjo klavišą.

- Sere, jums generolo Lojaus pranešimas. Turite užsukti pas jį iki posėdžio pradžios.

Generolas Arnoldas M. Lojus vadovavo Žemės sektoriui ir buvo karo lauko teismo pirmininkas. Apie šį žmogų Bulis daug girdėjo. Medalis "Už kovinę narsą", "Kovinė Žvaigždė", "Kovinis Kryžius"... Vieni Lojų vadino Konfederacijos didvyriu, kiti jį pakrikštijo Bakalo Mėsininku.

Iškvietimą galėjo sąlygoti koks nors įprastas administracinis niekniekis. Bet galėjo nutikti ir taip, jog į kapitono Pardo bylą - ir šiaip jau nepaprastai skandalingą - įsimaišė politika.

Bulis nejuokais sunerimo ir paklausė kapralo:

- Paskutinis aukštas, pietinė pusė?

Tasai linktelėjo:

- Taip, sere. Kai kas pasaulyje niekuomet nesikeičia.

Lydėdamas akimis nutrintais laiptais kopiantį pulkininką, kapralas nuoširdžiai jį užjautė. Vargšeliui nėra ko pavydėti, Lojus sužiaumos jį pusryčiams ir nė nemirtels... Ši mintis kapralui pasi-

rodė juokinga, jis net prunkštelėjo. Iki pertraukos kavai beliko ketvirtis valandos. Tuo ir geras Legionas. Tarnybon nesiprašyk, nuo tarnybos neišsisukinėk, o visa kita kaip nors susiklostys savaime.

Generolas Lojus išgirdo beldimą ir suprato, kas atėjo. Jis pakilo iš krėslo ir atsistojo veidu į langą, nugara į duris - svarbus žmogus užsiėmęs svarbiomis mintimis. Šią pozą kariškis tobulai nušlifavo jau senų senovėje.

- Įeikite.

Bulis atvėrė duris ir įėjo į kabinetą. Ir nepamatė nieko netikėta. Apstatymas oficialus, netgi spartietiškas. Didžiulis stalias - tikra barikada, - ant jo beveik nieko, o tie keli daiktai, kurie visgi buvo, surikiuoti it legionieriai parade. Kiti baldai - daugiausiai sunkūs, šilto ir šalto regėję lankytojų krėslai, Turo medžio aukuras, ant sienos lygutėliai sukabintos nuotraukos: Lojus Algerone, Lojus greta Prezidento, Lojus Bakale...

Laikydamas kepurę sulenktoj rankos alkūnėj, Bulis sumušė kulnais:

- Pulkininkas Bilas Bulis, atvykau jūsų įsakymu, sere.

Lojus dar sekundėlę pastovėjo nusigręžęs nuo lankytojo, tada atsisuko ir šypsodamasis ištiesė ranką:

- Bulis! Džiugu matyti... Prisėskite. Kavos? Geriausią kavą po senovei gabena iš Žemės.

Bulis atsisėdo.

- Ne, sere, dėkoju. Prieš pusvalandį užpildžiau bakus sklidinai.

- Išmintingas žingsnis. - Generolas įsitaisė krėslė. - Kaip sekėsi kelionė?

- Kapstėmės ilgai ir lėtai, - atsakė Bulis spėliodamas, kur link pakryps pokalbis. - Regis, mes lenkėmės kiekvienam asteroidui.

Lojus palingavo galvą.

- Bijau, jog tai laikmečio ženklas. Jau pusmetis, kai tie siaurapročiai apkarpė keleivinius reišus. Ir, deja, nemanau, kad visa, kas blogiausia, jau praeity.

Bulis mandagiai linktelėjo:

- Taip, sere.

Lojaus akys buvo giliai įdubusios, juodos nelyginant patrankų sviediniai. Jis sunėrė rankų pirštus ir per susidariusį trikampį pažvelgė į pašnekovą.

- Byla patraukė pernelyg daug dėmesio. Kad būtumėt matę tas antraštes! "Pavogti šaudmenys!", "Karininkas apvogė Legioną!", "Dingo ginklai!"... Košmaras, ir tiek. Ypač dabar. Po antrojo karo su Hadata praėjo pusė amžiaus, liaudis atsipalaidavo. Dabar būtų ne pro šalį pamėginti įvesti tvarką. Supurtyti žmones, pažadinti...

Visiškai aišku, kur jis lenkia. Aišku netgi tam, kuris dvejus pastaruosius metus praleido visuomeninio gyvenimo pakrašty. Pardo byla taps pretekstu dar labiau sumažinti armijai skirtas išlaidas.

Bulis pasistengė neprarasti savitvardos.

- Ką jūs siūlote, generole? Kad aš pakeisčiau parodymus?

Generolo veidas suakmenėjo.

- Siūlau jums prilaikyti savo liežuvį, pulkininke... antraip pats atsidursite teisme. Patricija Pardo

taiko į Prezidentus ir netgi turi šansų laimėti, o šis incidentas gali suardyti jos planus. Kas būtų visai neparaku, nes gubernatorė - viena iš ne-daugelio, kurie mus palaiko.

Bulis pažvelgė pašnekovui tiesiai į akis. Jis neketino taip lengvai pasiduoti.

Lojus nutraukė tylą:

- Taip, mudu abu žinom, kad Pardo iki ausų įklimpo į mėšlą ir nusipelno bausmės. Dveji metai Drange tam šunsnukiui išeis į naudą! Bet kodėl dėl kažkokio perėjūno turi kentėti visas Legionas? Spaudoje negatyviai nušviesti įvykiai - šito mums reikia mažiausiai.

Bulis norėjo atsiliepti, bet generolas perspėdamas kilstelėjo ranką.

- Nekirskit iš peties, pagalvokit... Tai viskas, ko jūsų prašau. Pasimatysime teisme.

Užuomina aiški - teikitės nešdintis lauk. Bulis atsistojo ir, taręs "Taip, sere", pasuko link durų.

Lojus pastebėjo sidabriškai pilko kailio karčius, pridengiančius pulkininko kaklą, ir susiraukė. Mišrūnas! Jei šitaip klostysis ir toliau, ką dar pa-

matysi Legionę? Žvynuotus karininkus?

Jis krūptelėjo iš pasibjaurėjimo.

Konferencijų salė buvo nedidelė, sienos nudažytos žaliai, su gelsvu atspalviu. Jokių papuošimų, išskyrus skurdų kapitono Žano Danžu portretą ir įrėmintą verbavimo plakatą. Plakate buvo pavaizduotas Desantininkas II, jo rankos sėjo mirtį, aplink - klote nukloti nukautieji; ir užrašas: "Jis žūsta paskutinis". Baldai - ir šilto, ir šalto regėjęs medinis stalas, šešios skirtingos kėdės bei šiukšlių krepšys.

Patricija Pardo buvo labai patraukli. Toks grožis pasiekiamas įtemptu triūsu ir išskaičiavimu. Šviesūs plaukai, žalios akys, sniego baltumo dantys. Kad ir ką ji kalbėtų, viskas skambėjo įsakmiai. Štai ir dabar...

- Foksi, padarykite pertrauką. Aš noriu pasikalbėti su sūnumi.

Henris Foks-Smitas, tamsiaodis nepaprastai protingų akių vyriškis, buvo advokatas, be to, vienas iš geriausių, neabejotinai vertas kiekvieno

savo pasakiškų honorarų kredo.

- Patricija, pasakykit jam, kad daugiau nekvalifikuotų. Kito šanso nebus.

Foks-Smitui einant į koridorių, jo kostiumu, kairiajame aštuonis šimtus kredo, nusruveno šviesos ribuliai. Klektelėjo durys, ir Patricija Pardo atsigręžė į sūnų.

Kapitonas Metjus Pardo paveldėjo tėvo veido bruožus, motinos akis ir pilnas, lengvai pasipučiančias lūpas. Jam niekaip nesisekė apsimesti nerūpestingu - ypač Patricijos akivaizdoje.

- Tarp manęs ir Prezidento kėslas stovi vienintelė kliūtis. Ir toji kliūtis - mano sūnus. Tu turėjai viską ir viską išmesti į šiukšlyną. Dėl ko? Dėl kelių šimtų tūkstančių kredo?

Metjus Pardo spoksojo į savo batus.

- Baigė?

- Ne, - tyliai ir piktai atsiliepė motina. - Nieku gyvu. Mes dar turime šansą. Ne kažin kokį, bet turim. Pasak Foksio, visi įkalčiai netiesioginiai, išskyrus genetinės ekspertizės rezultatus. Apie ką gi tu galvojai, velniai rautų? Tokios kvailystės

neiškrestų net tavo besmegenis tētušis!

- Paprastai niekad neįkliūdavau, - pasiteisindamas sumurmėjo Metjus. - Be to, mamyt, tu esi iškretusi ir kai ką blogesnio.

- Prikąsk liežuvį! - suriko Patricija. - Čia gali būti "blakių"!

- Ne, Legionas taip nepratęs, - su panieka atsiliepė Metjus.

- Man nerimą kelia ne Legionas, - niauriai pratarė motina. - Buvau susitikusi su generolu Lojumi, jis sutiko pasikalbėti su pulkininku Buliu.

- Gauruočius nenusileis, - atsakė jaunesnysis Pardo. - Už jokių pinigų.

- Tikėkis, kad nusileis, - pro sukąstus dantis iškošė Patricija. - Nes daugiau tikėtis neturi ko....